

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, zastoupené Mgr. Pavlem Bařkem, advokátem se sídlem Sokolovská 394/17, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, Maltézské nám. 1, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2006, čj. 12757/2006 o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2008, čj. 9 Ca 151/2006 – 55,

t a k t o :

- I. Návrh žalobkyně na zproštění jejího zastupování advokátem Mgr. Pavlem Bařkem a na ustanovení nového zástupce **se zamítá.**
- II. Kasační stížnost **se zamítá.**
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu Mgr. Pavlu Bařkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaný správním aktem uvedeným v záhlaví rozhodl ve věci stížnosti žalobkyně na postup při vyřizování žádosti o poskytnutí informace podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „zákon o informacích“), tak, že potvrdil postup povinného subjektu, tedy Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru kultury a památkové péče. Ten na žádost o poskytnutí informace podle citovaného zákona odpověděl přípisem ze dne 7. 9. 2006, čj. KUOK 93504/2006.

Spornou zůstala otázka 5), která zněla: „a) Jaký úkon (v rozhodnutí nazvaný „šetření na místě samém“) prováděl dne 2. 3. 2006 správní orgán v prostorách SH Bouzov – žádám o specifikaci úkonu odkazem na příslušné ustanovení správního řádu. b) Které osoby se tohoto úkonu účastnily a v jakém procesním postavení ve smyslu správního řádu.“ Odpověď zněla: „Jak Vám již bylo sděleno naším dopisem ze dne 17. 5. 2006 a ze dne 28. 7. 2006, zdejší správní orgán se zúčastnil ústního jednání na základě oznámení Národního památkového ústavu o poškození národní kulturní památky hrad Bouzov. Ústní jednání se neuskutečnilo v rámci žádného správního řízení. Jednání se zúčastnili za Národní památkový ústav, ústřední pracoviště Praha, Ing. arch. D. Š. a PhDr. J. N., za Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Olomouci, Ing. A. H., Mgr. F. Ch. a PhDr. Z. M. a za Krajský úřad olomouckého kraje, odbor kultury a památkové péče, Ing. N. P.“

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k otázce 5) uvedl, že tato je zodpovězena dostatečně, skutkový stav pak popsal chronologicky – dopisem ze dne 22. 2. 2006 oznámil ředitel Národního památkového ústavu poškození národní kulturní památky hradu Bouzov, na základě tohoto oznámení provedl správní orgán dne 2. 3. 2006 šetření za účelem zjištění rozsahu škod v důsledku havárie topného systému. Následně dne 10. 3. 2006 podal Národní památkový ústav žádost o vydání závazného stanoviska a teprve tímto podáním bylo zahájeno správní řízení ve věci.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze žalobou, který ji rozsudkem ze dne 19. 2. 2008, čj. 9 Ca 151/2006 - 55, jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud uvedl, že žalovaný poskytl žalobkyni dostatečnou informaci v souladu se skutečností, že předmětné jednání, jehož se žádost žalobkyně o informaci týkala, se neuskutečnilo v rámci žádného správního řízení, nýbrž na základě oznámení o poškození národní kulturní památky, což žalobkyni již bylo sděleno dopisy ze dne 9. 5. 2006 a 22. 2. 2006. Žalovaný tento postup správně shledal dostatečným a jen upřesnil, že šlo o šetření za účelem zjištění rozsahu škod v důsledku havárie topného systému a to před zahájením řízení o vydání závazného stanoviska. Skutečnost, že povinný subjekt neuvedl ve své odpovědi procesní postavení zúčastněných osob, není odepřením informace, neboť tyto osoby se v žádném procesním postavení při předmětném jednání nenacházely. V tomto případě proto postačovalo žalobkyni sdělit, že došlo k provedení místního šetření jako nezbytného opatření k prověření rozsahu škod. Oprávněným k takovému zjištění je Národní památkový ústav, uvedené šetření tedy bylo úkonem správce národní kulturní památky dle § 9 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v součinnosti s Krajským úřadem Olomouckého kraje jako orgánem státní památkové péče dle § 25 odst. 1 téhož zákona, směřujícím ke splnění povinnosti péče o národní kulturní památku.

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížností, v níž uplatnila námitky odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nezákonnost napadeného rozhodnutí stěžovatelka spatřuje v nesprávném posouzení šetření na místě samém a setrvává na stanovisku, že tento úkon je nutno považovat za postup správního orgánu v oblasti veřejné správy, a to z důvodů uvedených již dříve v replice ze dne

30. 11. 2007. V tomto smyslu pak ani nelze označení procesního postavení osob chápat ve smyslu výkladu platné právní normy coby stanovení jejího obsahu a povinnost poskytnout informaci tak nebyla splněna z důvodu absence pravdivosti a úplnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 30. 7. 2008, neboť má za to, že z odůvodnění rozsudku městského soudu vyplývá, že šetření dne 2. 3. 2006 nebylo úkonem orgánu veřejné správy ve správním řízení, ale úkonem Národního památkového ústavu ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči, v součinnosti s Krajským úřadem Olomouckého kraje jako orgánem státní památkové péče dle § 25 odst. 1 téhož zákona, směřujícím ke splnění povinnosti péče o národní kulturní památku. V této souvislosti pak požadavek, aby v odpovědi na žádost o poskytnutí informace bylo uvedeno též procesní postavení osob, které se šetření daného dne zúčastnily, nemá smysl. Žalovaný je názoru, že kasační stížnost neobsahuje žádná relevantní tvrzení či důkazy a navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval návrhem stěžovatelky na zproštění jejího dosavadního zástupce Mgr. Pavla Bařka a na ustanovení nového zástupce, tak jak bylo uvedeno v části jejího podání ze dne 27. 6. 2009. Ačkoliv tento návrh byl adresován Městskému soudu v Praze, rozhodl o něm zdejší soud, kterému již byla věc předložena s kasační stížností.

Ke změně ustanoveného zástupce musí být dány, a účastníkem či zástupcem i tvrzeny, podstatné skutečnosti, které vyvstaly po tomto ustanovení, a které vylučují nebo do značné míry omezují zajištění práva účastníka na zastoupení v řízení. Takovéto důvody ani stěžovatelka ve svém podání netvrdí. Pouze zcela všeobecně uvádí, že podání advokáta ze dne 13. 5. 2008 je „naprosto odbyté a nesrozumitelné“, jen s částečnou konkretizací, že „se vůbec nevypořádal s vadami kasací napadeného rozsudku, zej. s nepřipadným výkladem zák. č. 20/1987 Sb. ve vztahu k provomocem výkonného orgánu státní památkové péče“.

Uvedené doplnění kasační stížnosti zpracované zástupcem stěžovatelky přes svoji stručnost splňuje všechny náležitosti podání, a obsahuje i konkretizaci stížných důvodů v souladu s námitkami uvedenými v žalobě, že úkon ohledání a šetření na místě samém je nutno považovat za postup správního orgánu v oblasti veřejné správy. Jelikož tedy nebyly shledány podstatné důvody pro změnu ustanoveného zástupce stěžovatelky, byl její návrh zamítnut.

O vlastní kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil takto:

V daném případě bylo mezi účastníky řízení sporné, a pro rozhodnutí v této věci zejména podstatné, zda žalobkyni byla poskytnuta informace pouze částečně, aniž bylo o zbytku žádosti rozhodnuto o odmítnutí [§ 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích], a zda tedy stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace byla důvodná.

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči vlastník kulturní památky je povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Kulturní památku je povinen užívat pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému

významu, památkové hodnotě a technickému stavu. Je-li kulturní památka ve státním vlastnictví, je povinností organizace, která kulturní památku spravuje nebo ji užívá nebo ji má ve vlastnictví, a jejího nadřízeného orgánu vytvářet pro plnění uvedených povinností všechny potřebné předpoklady.

Byl-li v daném případě dotyčný úkon proveden mimo správní řízení - před jeho zahájením, toliko k získání základní informace o stavu kulturní památky - o plnění povinností dle cit. ustanovení (zjištění rozsahu škod způsobených v důsledku havárie topného systému), tedy mimo řízení upravené správním řádem či jiným procesním předpisem, který vymezuje postavení právnických či fyzických osob zúčastněných na tomto řízení, nelze pojmově uvažovat o tomto procesním postavení. Uvedení osob, které se zúčastnily tohoto jednání bylo postačující. Není proto možné ani dovodit, že by neposkytnutím informace o procesním postavení došlo k situaci uvedené v § 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích. Na tom nemůže nic měnit odlišný názor stěžovatelky, že se o úkon ve vlastním správním řízení jednalo, resp. mělo jednat. Proto v souladu s § 16a odst. 6 písm. a) zákona o informacích žalovaný postup povinného subjektu potvrdil a žaloba proti uvedenému rozhodnutí byla právem zamítnuta. Kasační stížnost tedy nebyla shledána důvodnou.

Úspěšnému žalovanému nad rámec běžných výdajů náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, a proto mu nebyla jejich náhrada přiznána.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ust. § 11 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) odměna za písemné doplnění kasační stížnosti ve výši 2100 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Ustanovený advokát je plátcem DPH, přiznaná odměna tak s připočtení DPH činí částku 2856 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu